DATO' TEONG TECK LENG

lwn.

DATO' TEONG TECK KIM & ORS

MAHKAMAH RAYUAN, KUALA LUMPUR
LAMIN MOHD YUNUS PMR
AHMAD FAIRUZ HMR
MOKHTAR SIDIN HMR
[RAYUAN SIVIL NO: W-02-230-1996]
4 MAC 1998

TIMBANGTARA: *Award - Penguatkuasaan - Pertikaian mengenai penilaian saham - Samada perayu berhak untuk mengambil pendekatan pasif - Samada prinsip res judicata terpakai*

Ini adalah rayuan terhadap keputusan Mahkamah Tinggi yang diberi pada 18 April 1996. Keputusan itu, antara lainnya, meluluskan permohonan responden agar award timbangtara bertarikh 15 Disember 1994 yang disahkan oleh perintah Mahkamah Persekutuan pada 16 Januari 1996 didaftarkan dan dikuatkuasakan sebagai penghakiman Mahkamah Tinggi.

Perayu dan responden telah terlibat dalam prosiding timbangtara kerana pertikaian mengenai penafsiran klausa satu perjanjian kompromi melibatkan pemindahmilikan saham-saham dalam beberapa buah syarikat. Justeru itu, pertikaian mereka dirujuk kepada penimbangtara yang mana pada 15 Disember 1994, telah mengawardkan lima syarikat yang diperbalahkan itu kepada responden. Responden dengan itu telah menghantar kepada perayu sekeping cek untuk bayaran saham perayu dalam lima syarikat tersebut. Tetapi perayu telah memulangkan cek tersebut dan membuat permohonan untuk mengenepikan award tersebut. Permohonan perayu telah dibenarkan oleh Mahkamah Tinggi tetapi responden telah berjaya dalam rayuannya kepada Mahkamah Rayuan. Permohonan perayu untuk merayu terhadap keputusan Mahkamah Rayuan ditolak oleh Mahkamah Persekutuan. Kemudian, responden telah menghantarkan cek kepada perayu tetapi sekali lagi cek itu dikembalikan kepada responden dengan alasan bahawa penilaian dan perkiraan adalah salah. Oleh itu, responden telah membuat permohonan untuk mendaftarkan dan menguatkuasakan award timbangtara itu. Permohonan itu telah dibenarkan oleh Mahkamah Tinggi dan perayu telah memfailkan rayuan ini.

Mengikut perayu, disamping keputusannya yang lain, penimbangtara telah memutuskan bahawa penilaian yang dibuat oleh Peat Marwick digunakan sebagai asas untuk mengirakan amaun bayaran bagi kelima-lima syarikat itu. Dengan perbuatannya ini, perayu mengatakan bahawa penimbangtara telah bertindak di luar terma-terma rujukannya dan melampaui batas bidangkuasanya. Oleh itu, keputusannya mengenai penilaian oleh Peat Marwick adalah terbatal dan perayu berhak untuk mengambil pendekatan pasif iaitu dia hanya menunggu sehingga pihak lawannya meminta untuk menguatkuasakan award itu melalui tindakan atau proses terus, dan apabila ini berlaku, dia akan mencabar award itu. Perayu telah merujuk kepada *State Government of Sarawak v. Chin Hwa Engineering Development Co* di mana pihak majikan di dalam kes itu tidak berbuat apa-apa untuk mempersoalkan award itu sebelum permohonan dibuat untuk mendapatkan kebenaran menguatkuasakan award itu sebagai satu penghakiman. Perayu juga menekankan bahawa mereka tidak mencabar bahagian award mengenai lima syarikat yang dikatakannya boleh dipisahkan dari bahagian mengenai penilaian yang mana dipertikaikan olehnya.

Responden telah menarik perhatian mahkamah kepada beberapa surat yang membuktikan bahawa kedua-dua pihak telah bersama-sama melantik Peat Marwick untuk menaksir nilai sebenar kesemua lima syarikat yang tersebut. Oleh yang demikian, perayu tidak boleh mencabar penilaian yang dibuat oleh Peat Marwick. Responden juga menghujah bahawa isu mengenai penilaian ini tidak dibangkitkan oleh perayu semasa ia membuat permohonan di Mahkamah Tinggi untuk mengenepikan award itu, di peringkat rayuan di Mahkamah Rayuan mahupun di peringkat Mahkamah Persekutuan. Oleh itu, perayu tidak boleh dibenarkan untuk membangkitkan isu itu di peringkat ini.

Isu yang utama adalah samada prinsip *res judicata* terpakai terhadap perayu.

Diputuskan:
Oleh Ahmad Fairuz HMR

[1] Fakta dalam rayuan di hadapan mahkamah ini adalah berlainan daripada yang terdapat di dalam kes *State Government of Sarawak.* Dalam rayuan ini, perayu telah mencabar award berkenaan dan telah berjaya menyebabkan Mahkamah Tinggi mengenepikan award itu. Oleh itu, kes tersebut tidaklah boleh digunapakai kepada fakta dalam rayuan ini.

[2] Pihak perayu sepatutnya telah memperhujahkan isu penilaian semasa di Mahkamah Tinggi, Mahkamah Rayuan dan Mahkamah Persekutuan. Kegagalan berbuat demikian mengestopkannya membangkitkan isu itu dalam permohonan responden di Mahkamah Tinggi dan dalam rayuan di mahkamah ini.

[Rayuan ditolak dengan kos.]

Kes-kes yang dirujuk:
Fidelitas Shipping Co Ltd v. W/O Exportchleb [1966] 1 QBD 630 ***(dirujuk)***
Khan v. Golechha International Ltd [1980] 1 WLR 1482 ***(diikuti)***
Ord v. Ord [1923] 2 KB 432 ***(diikuti)***
State Government of Sarawak v. Chin Hwa Engineering Development Co [1995] 4 CLJ 1 ***(dibezakan)***
Yat Tung Investment Co Ltd v. Dao Heng Bank Ltd & Anor [1975] 2 WLR 690 ***(diikuti)***

Perundangan yang dirujuk:
Arbitration Act 1952, ss. 24(2), 27
Rules of the High Court 1980, O. 69 rr. 2(3), 4(1)

Bagi pihak perayu - Ranjit Singh (Jiann Chong bersamanya); T/n JC Leong & Saw
Bagi pihak responden - Dato' VK Lingam (Peter Raj bersamanya); T/n VK Lingam & Co

[Rayuan dari Mahkamah Tinggi, Kuala Lumpur; Saman Pemula No: R2-24-18-1996]

Dilaporkan oleh Cindy Chan

PENGHAKIMAN

Ahmad Fairuz HMR:

Ini adalah rayuan terhadap keputusan Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur yang diberi pada 18 April 1996. Keputusan itu, antara lainnya, meluluskan permohonan responden-responden agar Award Timbangtara bertarikh 15 Disember 1994 seperti yang disahkan oleh perintah Mahkamah Persekutuan bertarikh 16 Januari 1996 didaftarkan dan dikuatkuasakan sebagai penghakiman Mahkamah Tinggi.

Yang menyebabkan perayu dan responden-responden terlibat dalam prosiding timbangtara ialah pertikaian mereka mengenai klausa 4.2 dalam perjanjian kompromi yang ditandatangani mereka. Klausa itu adalah seperti berikut:

> Within one (1) month of the valuations referred to in Clause 4.1. being completed and received by the parties, Teng Teck Leng shall notify the Transferors of those of the Other Companies ("the Chosen Companies") in respect of which he requires the Tranferors to transfer to him all of the issued and fully paid shares in the capital thereof which are not registered in the name of Teng Teck Leng ("the Chosen Shares"), and the Transferors shall notify Teng Teck Leng of those of the Other Companies ("the Remaining Companies") in respect of which they require Teng Teck Leng to transfer to them all of the issued and fully paid shares in the capital thereof which are registered in the name of Teng Teck Leng ("the Remaining Shares"), and forthwith upon such notification being made by the parties (subject to there

a being no dispute relating thereto which shall be resolved pursuant to clause 4.5.), the parties shall exchange the relevant definitive share certificates together with duly executed and registrable transfers thereof.

Dalam mematuhi klausa 4.2. ini, kedua-dua pihak telah memilih lima syarikat yang sama yang terdapat dalam Jadual 1 kepada perjanjian kompromi itu. Masing-masing menyatakan ianya yang berhak kepada syarikat-syarikat itu. Justeru itu pertikaian mereka dirujuk kepada Penimbangtara yang dinamakan dalam klausa 4.5. perjanjian tersebut. Klausa 4.5. itu adalah seperti berikut:

c If there is any dispute under this Clause 4 between the parties in any manner whatsoever, the parties shall refer such dispute to Dato' David Yeoh Eng Hock whose decision shall be final and binding and shall not be challenged by any party.

Pada 15 Disember 1994, Penimbangtara telah mengawardkan 5 syarikat yang diperbalahkan itu kepada responden-responden. Kerana itu responden-responden telah menghantar kepada perayu sekeping cek untuk bayaran saham-saham perayu dalam kelima-lima syarikat itu. Cek itu, bagaimanapun, dipulangkan oleh perayu kepada responden-responden. Perayu juga enggan mematuhi Award itu; sebaliknya, perayu memohon untuk mengenepikan Award tersebut. Permohonan perayu itu dibenarkan oleh Mahkamah Tinggi. Responden-responden, kemudiannya, merayu ke Mahkamah Rayuan yang memerintahkan supaya keputusan Mahkamah Tinggi diketepikan dan Award Timbangtara dipulihkan (restored). Perayu, kemudiannya, telah memohon kebenaran dari Mahkamah Persekutuan untuk merayu terhadap keputusan Mahkamah Rayuan itu. Permohonan perayu bagaimanapun ditolak oleh Mahkamah Persekutuan. Selepas itu responden-responden meminta perayu mematuhi Award Timbangtara itu disamping menghantarkan cek kepada perayu bagi bayaran saham-saham perayu di dalam syarikat-syarikat itu. Sekali lagi cek itu dikembalikan kepada responden-responden dengan alasan bahawa penilaian dan perkiraan-perkiraan adalah salah. Oleh demikianlah responden-responden membuat permohonan untuk mendaftarkan dan menguatkuasakan Award Timbangtara sebagai Penghakiman Mahkamah Tinggi. Permohonan itu dibenarkan oleh Mahkamah Tinggi dan kini perayu merayu ke mahkamah ini.

Dikatakan oleh pihak perayu bahawa pertikaian di hadapan Penimbangtara adalah berpusat di sekitar penafsiran klausa 4.2. perjanjian kompromi itu. Bagaimanapun, tegas pihak perayu, Penimbangtara itu telah, disamping keputusan-keputusannya (rulings) yang lain, memutuskan bahawa penilaian yang dibuat oleh Peat Marwick digunakan sebagai asas untuk mengirakan amaun bayaran bagi kelima-lima syarikat itu. Dengan perbuatannya itu, hujah pihak perayu, Penimbangtara telah bertindak di luar daripada terma-terma rujukannya (his terms of reference). Oleh itu, Penimbangtara itu telah bertindak

melampaui bidangkuasanya (in excess of his jurisdiction). Kerana ini keputusannya (yang mengenai penilaian oleh Peat Marwick) itu adalah terbatal (nullity). Justeru itu perayu adalah berhak, mengikut undang-undang, untuk mengambil pendekatan pasif (passive approach) kepada keputusan Penimbangtara itu dan membangkitkan isu ketiadaan bidangkuasa (lack of jurisdiction) dalam prosiding-prosiding untuk menguatkuasakan Award Timbangtara. Seterusnya pihak perayu menegaskan bahawa isu penilaian itu tidak pernah ditimbulkan di dalam Mahkamah Tinggi atau Mahkamah Rayuan. Malah pihak perayu tidak mencabar bahagian award yang mengenai lima syarikat itu. Bahagian award itu boleh, mengikut pihak perayu, dipisahkan daripada bahagian award mengenai penilaian. Pihak perayu menekankan bahawa mereka hanya mempertikaikan penilaian RM15,063,363.40.

Untuk menyokong hujahnya mengenai pendekatan pasif, pihak perayu mengemukakan kes *State Government of Sarawak v. Chin Hwa Engineering Development Co.* [1995] 3 MLJ 237. Mahkamah Agong (ketika itu) dalam kes itu telah menyuarakan persetujuannya (di ms 244) dengan kenyataan bahawa sesuatu pihak boleh, dalam keadaan-keadaan tertentu, menggunakan remedi pasif. Ini bererti bahawa pihak itu tidak mengambil inisiatif untuk mencabar sesuatu award, tetapi dia hanya menunggu sehingga pihak lawannya meminta untuk menguatkuasakan award itu melalui tindakan (action) atau proses terus (summary process); dan apabila ini berlaku, dia akan mencabar award itu. Semasa mengulas kes *State Government of Sarawak (supra)* itu, pihak responden-responden telah menarik perhatian mahkamah ini kepada ms 243 laporan kes itu yang menunjukkan pihak majikan di dalam kes itu tidak berbuat apa-apa untuk mempersoalkan award itu sebelum permohonan dibuat untuk mendapatkan kebenaran menguatkuasakan award itu sebagai suatu penghakiman atau perintah di bawah s. 27 Akta Timbangtara 1952. Majikan itu, misalannya, tidak mengambil sebarang langkah untuk mengenepikan award itu di bawah s. 24(2) Akta Timbangtara 1952 dalam tempoh masa enam minggu dari tarikh penyiaran award itu (seperti yang ditetapkan oleh A. 69 k. 4(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980). Atau, majikan itu, misalannya, tidak memohon di bawah A. 69 k. 2(3) untuk suatu deklarasi bahawa award itu tidak mengikatnya. Nyatalah, oleh demikian, bahawa fakta dalam rayuan di hadapan mahkamah ini adalah berlainan daripada yang terdapat di dalam kes *State Government of Sarawak (supra)* itu. Dalam rayuan ini, perayu telah mencabar award berkenaan dan telah berjaya menyebabkan Mahkamah Tinggi mengenepikan award itu. Justeru itu kes *State Government of Sarawak* itu tidaklah boleh digunapakai kepada fakta dalam rayuan ini.

Pihak responden-responden seterusnya menarik perhatian Mahkamah ini kepada surat-surat di ms 417, 418 dan 528 dalam Rekod Rayuan. Jelas dari surat-surat itu bahawa kedua-dua pihak perayu dan pihak responden-responden telah bersama-sama melantik Peat Marwick untuk mentaksir nilai sebenar kesemua syarikat-syarikat yang disenaraikan oleh Jadual 1. Dengan demikian pihak perayu tidaklah boleh, mengikut klausa 4.1. perjanjian kompromi, mencabar penilaian yang dibuat oleh Peat Marwick. Klausa 4.1. itu dengan sendirinya menjelaskan kedudukan ini. Klausa 4.1. itu adalah seperti berikut:

> Within two (2) weeks from the date hereof, the parties shall appoint an independent firm of accountants and an independent firm of valuers which are to be mutually agreed upon by the parties to determine the value of the assets and liabilities of the Other Companies. The decision of such accountants and valuers shall be final and conclusive and shall not be challenged by any of the parties.

Dihujahkan juga oleh pihak responden-responden bahawa pihak perayu tidak pernah membangkitkan isu mengenai penilaian yang dibuat itu adalah salah. Semasa perayu memohon di Mahkamah Tinggi untuk mengenepikan Award itu, dia tidak membangkitkan isu mengenai penilaian itu. Di peringkat rayuan di Mahkamah Rayuan dan juga di peringkat Mahkamah Persekutuan, perayu juga tidak menimbulkan isu penilaian itu. Oleh demikian, tegas pihak responden-responden, perayu tidak boleh dibenarkan membangkitkan isu penilaian itu di peringkat ini (peringkat permohonan pelaksanaan Award Timbangtara sebagai penghakiman Mahkamah Tinggi). Merit penghujahan pihak responden-responden ini lebih terserlah jika diambilkira bahawa Award Timbangtara itu mengandungi, antara lainnya, perenggan-perenggan 4 dan 5 yang adalah mengenai penilaian. Dalam pada itupun, perayu masih tidak membangkitkan isu penilaian itu bukan sahaja semasa di Mahkamah Tinggi tetapi juga semasa di Mahkamah Rayuan dan Mahkamah Persekutuan. Perayu mempunyai peluang untuk menimbulkan isu penilaian itu. Dia tidak menimbulkannya. Setelah Mahkamah Persekutuan mengesahkan keputusan Mahkamah Rayuan dan semasa responden-responden membuat permohonan pelaksanaan Award Timbangtara itu, barulah perayu menimbulkan isu itu. Ini tidak boleh dilakukannya. Prinsip *res judicata* tidak mengizinkan perayu berbuat demikian. Yang Arif Lush H, dalam kes *Ord v. Ord.* [1923] 2 KB 432, di ms 439 dan 443 telah menyatakan seperti berikut:

> The words *'res judicata'* explain themselves. If the res – the thing actually and directly in dispute – has been already adjudicated upon, of course by a competent court, it cannot be litigated again. There is a wider principle, to which I will refer in a moment, often treated as covered by the plea of *res judicata*, **that prevents a litigant from relying on a claim or defence which he had an opportunity of putting before the court in the earlier proceedings and which he chose not to put forward ...**

> **The maxim '*Nemo debet bis vexari*' prevents a litigant who has had an opportunity of proving a fact in support of his claim or defence and chosen not to rely on it from afterwards putting it before another tribunal**. To do that would be unduly to harass his opponent, and if he endeavoured to do so he would be met by the objection that the judgment in the former action precluded him from raising that contention. It is not that it has been already decided, or that the record deals with it. **The new fact has not been decided; it has never been in fact submitted to the tribunal and it is not really dealt with by the record. But it is, by reason of the principle I have stated, treated as if it had been.**

Apa yang dikatakan oleh Lush H, ini telah dipetik oleh Brightman LJ, dalam kes yang dirujuk oleh pihak responden-responden iaitu kes *Khan v. Golechha International Ltd.* [1980] 1 WLR 1482, di ms 1489. Sehubungan dengan ini, mahkamah ini dapati kes *Yat Tung Investment Co. Ltd. v. Dao Heng Bank Ltd. and Anor.* [1975] 2 WLR 690, yang dikemukakan oleh pihak responden-responden adalah juga relevan. Di ms 696, Lord Kilbrandon berkata:

> The second question depends on the application of a **doctrine of estoppel, namely *res judicata*.** Their Lordships agree with the view expressed by McMullin J that the true doctrine in its narrower sense cannot be discerned in the present series of actions, since there has not been, in the decision in No. 969, any formal repudiation of the pleas raised by the appellant in No. 534. Nor was Choi Kee, a party to No. 534, a party to No. 969. **But there is a wider sense in which the doctrine may be appealed to, so that it becomes an abuse of process to raise in subsequent proceedings matters which could and therefore should have been litigated in earlier proceedings.** The locus classicus of that aspect of *res judicata* is the judgment of Wigram V-C in *Henderson v. Henderson* [1843] 3 Hare 100, 115, where the judge says:
>
> > ... where a given matter becomes the subject of litigation in, and of adjudication by, a court of competent jurisdiction, the court requires the parties to that litigation to bring forward their whole case, and will not (except under special circumstances) permit the same parties to open the same subject of litigation in respect of matter which might have been brought forward as part of the subject in contest, but which was not brought forward, only because they have, from negligence, inadvertence, or even accident, omitted part of their case. The **plea of res judicata applies, except in special cases, not only to points upon which the court was actually required by the parties to form an opinion and pronounce a judgment, but to every point which properly belonged to the subject of litigation, and which the parties, exercising reasonable diligence, might have brought forward at the time. ...**

The Vice-Chancellor's phrase "every point which properly belonged to the subject of litigation" was expanded in *Greenhalgh v. Mallard* [1947] 2 All ER 255, 257, by Somervell LJ:

> ... *res judicata* for this purpose is not confined to the issues which the court is actually asked to decide, but ... it covers issues or facts which are so clearly part of the subject matter of the litigation and so clearly could have been raised that it would be an abuse of the process of the court to allow a new proceeding to be started in respect of them.

Selain dari kes ini, pihak responden-responden juga telah mengutarakan kes *Fidelitas Shipping Co. Ltd. v. W/O Exportchleb* [1966] 1 QBD 630, yang menunjukkan bahawa isu estoppel atau *res judicata* ini adalah dipakai juga kepada timbangtara sepertimana ianya dipakai dalam litigasi. Kerana otoriti-otoriti ini, nyatalah bahawa pihak perayu sepatutnyalah telah memperhujahkan isu penilaian semasa di Mahkamah Tinggi, Mahkamah Rayuan dan Mahkamah Persekutuan. Kegagalan berbuat demikian mengestopkannya membangkitkan isu itu dalam permohonan responden-responden di Mahkamah Tinggi dan dalam rayuan di mahkamah ini.

Berasaskan alasan-alasan di atas, mahkamah ini menolak dengan kos rayuan perayu itu dan memerintahkan deposit digunakan untuk penjelasan kos ditetap (taxed costs).